

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Extra Posten.

Fredagen den 12 Maj 1820.

Odödligheten.

(Efter Tiedge.)

Skall det Gudomliga af Varelsen försvinna,
 Liksom en luftbilds sken försvinner i sin natt? —
 Nej! Dygdens majestät gaf Anden kraft att hinna
 Det högre lefnadsmål en Allmakt föresatt.
 Ej utan afsigt Hon gjöt känslornas förmåga,
 O svaga dödlige! så tjusfullt i din själ.
 En gång af gnistan fods en renad gudadåga,
 Då du, förklarad, ej är dina sinnens träl.

Blott hvad som jordiskt blef, tillhör förgängligheten.
 Ej ärestodens malm skall trotsa hennes makt.
 Den stolta cedern, höjd mot Himlen så förmäten,
 Ej lemna skall en skymt utaf sin fordna prakt.
 Der, likt förstenade årtusenden, sig höja
 De klippors jättebrant, som tiden krossa skall;
 De största föremål sig för dess lia böja;
 Allt, hvad ditt öga ser, är skapadt till sitt fall.
 Hur sorgsne skåda vi det höga Roms ruiner
 Och se af Hellas än ett stof, en skuggbild kvar!
 Blott öfver deras graf den fria stormen hviner;
 Förgäfves söka vi hvad detta *Fordom* var.
 Se! det *Närvarande* sig till en *Framtid* tränger,
 Och det *Förflutna* dör vid yngre strålars ljus,
 Och världshistorien sjelf historien utestänger,
 Utplånar Runans drag i flydda seklers grus.

Att blifva, vara, dö — i dessa trenne orden
 Är grundval, stöd och slut för hela Skapelsen,
 För throners majestät, som herrska öfver jorden,
 För nödens låga tjall i någon vrå af den.

Och lifvet är den väg, som, tücknig för vårt öga,
Vi vandra, ledde blott af tröstarinnan *Hopp*. —
Se blomman sänker sig, men frågar, känner föga,
Om än en vårens sol skall lyfta henne opp.
Ty endast Mennskan vet och väntar sin foryandling,
Och vågar forskande en blick i framtiden;
Säll om medvetandet af någon adel handling
Ger henne dygdens lugn att modigt möta den.
Med iskall, kraftfull arm *Förgängelsen* sig sträcker
Ur mörkrets dolda djup till Dödlighetens värld.
Men — hvisskar mildt en röst — den död, som dig förskräcker
En räddningsängel är, ditt bättre Jag beskärd.

Der darrar, lutande och stödd vid vandringsstafven,
En skugga, som förut belönat, straffat har.
Se hvilket intet nu, vid lifvets grans, vid grafven,
Som gömma skall hans stoft, allt hvad han fordom var!
Förr lik en halfgud njot han sina likats dyrkan,
Förvärfvande den krans, som mödan honom räckt;
En bild af sällheten, välgörandet och styrkan —
Och nu — en dimmig hamm, ur dödens slummer väckt!
Se detta hemska hvalf, der skuggan dystert skriker —
Hvad väntar honom väl i ljusets atmosfär?
Han svigtar tigande och kall för hvad han lider
Till detta altare, som världars gränssten är.
Invigningens minut skall honom nu fullkomna,
Högtidligt offret är åt dig, *Förgänglighet*!
Här Sinnligheten skall till evig hvila domna,
Och Anden helgad bli åt säll odödlighet.
Blott lundens fallna löf förmultna — stöftet föder
Den nya plantas frö, som der sitt ursprung fick;
Den aska jorden har af millioner bröder
En stråle lifva skall, o Fader! af Din blick!

Så återtag da Naturen hvad hon gifvit!
Till hvad hon icke gaf hon saknar rättighet.
Ty själens sanna ljus höjdt öfver henne blifvit,
I hennes sköte dör ej vår lycksalighet.

Jag bland det Lefvandes oräkneliga skara
Är född till högre lif — Min hela varelse,
Som vittnar, att jag är, den vittnar: jag skall vara,
Och hvad jag *anar* här, skall jag förklarad se.
Jag är — och lifvets fröjd och lifvets högsta lycka
Är denna känslas tro uti mitt lugna bröst,
Att dygden kan min själ ur dödens bojer rycka,
Och att hon höjer dar sin ljufva himlaröst.

Naturen icke sjelf, och ej min lärarinna;
Erfarenhet, ha tändt mitt nit för rätt och pligt;
Det är i mig en Gud, som mig har lärt att lina
Mitt väsens evighet med trofast tillförsigt,
Jag är! mitt samvet är — och nu jag trotsar döden;
Ty denna sannings röst mig styrka, hopp beskär,
Jag möter glad dess famn och tryggad mina öden.
Jag evigt vara skall — och hvarför? — ty jag är!

Hur Anden, Stoftet är, vid hvilket han blef bunden,
Hur dessa tvenne ting forenas till ett helt,
Och till ett sådant helt? — Du fåfängt söker grunden;
Här mennisks forskningskraft skall alltid taga felt.
Guds vishet kastat har en aldrig lyftad slöja
Kring denna hemlighet — Och kunde du den se,
Hvad vunde du dervid, om djerft du kunde höja
Ditt ögas skumma blick upp öfver verdarne? —
En borgen Dygden är, att icke i naturen
Den källa torkar ut, som *himmelskt* ursprung har.
Ditt väsens helga del, till Skaparn återburen,
Skall gifva jorden blott en jordisk lemning kvar.

Odödlighet! på lätta vingar
Min själ sig till ditt rike svingar.
Djupt under sig hon stoftets söner ser
Än uppstå, än försvinna, mer och mer. —
J Solar! bundna af naturens lagar,
Upplysen verdars rymd, som hon behagar;
Min ande fångslar ej naturens band.
Han lyfter sig till andars ljusa land.
Han kan en evig sallhet våga ana,
Och följer evigt ej en jordisk bana.
Gud rycker honom undan lifvets ström,
Och verkliggör odödlighetens dröm! — — —

Högtidlig Duell, år 1522.

(Slut från No 37.)

Imellertid nedsteg Connetabeln med vär-
dighet från sin tribun, besåg och ordnade
ännu en gång allt, och satte sig se-
dan, jemte tolf adelsmän, i hörnet af sin
plats; midt emot honom ett lika antal. De
begge tomma hörnen intogos hiwardera af
tre riddare.

En trumpetstöt gaf tecken till allmän
tystnad, hvarelter en Kejsarlig Öfverste,
som harold, med hög röst utropade vid alla
fyra hörnen, att *ingen under envigete skäl-
le vid lifsstraff väcka något tumult, eller
med ord, ljud, hostande, hvisslande, mi-
ner, kropps rörelser eller andra tecken bi-
stå eller skada de fåktände, eller göra
dem hvarken modiga eller försagda, be-
hjärtade eller förskräckta, med undantag
af dem, som dertill voro kallade.*

Härpå uppträdde Torelli i fullt harnesk, åtföljd af sin sekundant. Han bar i handen en hillebard och svärdet vid sin sida. Connetabeln frågade: *Hvem är ni? och af hvad orsak kommer ni så rustad?* — Torelli nämnde sig, och kungjorde sitt förehafvande. Connetabeln tog af honom hjelmen för att öfvertyga sig, att det var den rätta, satte åter på honom densamma, och befallte honom att träda i ett hörn af platsen; der de tre riddarne togo honom emellan sig. Nu stod Connetabeln upp, och gick till de tolf adelsmännen, som suto midt emot honom, der han väntade Ancas ankomst, mottog honom med samma frågor, och förnyade med honom samma ceremoni. Anca måste nu gå till de andra tre riddarne, som suto midt emot Torelli, och Connetabeln uppsteg åter på sin tribun.

Efter en kort stund stöttes för andra gången i trumpeteten, och straxt föllo begge kämparne jemte deras sekundanter på sina knän, och förättade sagta sin bön. Derpå omfamnades de af sekundanterna, förmanades till tapperhet, och begge gingo för sista gången tillbaka till sina tält.

Nu hörde man för tredje gången trumpetens ljud, och Torelli framträdde med djerfva, men Anca deremot med något tyekande steg. Knapt nådde de hvarandra, förr än Torelli gaf Anca ett så häftigt slag i hufvudet med hillebarden, att denne svigtade och vek något undan. Men han hemtade sig åter, betalade den förra med samma mynt, och begge stridde så häftigt, att hillebarderna snart sprungo i stycken. Hurtigt grepo begge till svärdet, och förvillade af en lika ifver, lupo de under hvarandras armar, och började brottas.

Hastigt kastade Kejsaren den gyllne stafven på stridsplatsen; ty han ville ej, att tvenne så ädla och tappre ynglingar skulle förlora sitt lif, eller den ena skymfas af den andras seger. Han dömde med

hög röst, att *begge hade hållit sig tappert*, och så slutades striden. I sitt blinda raseri aktade de begge kämparne ej den gyllne stafven, utan ville ännu en gång rusa emot hvarandra; men tretie adelsmän kastade sig emellan, och drogo dem med våld in i sina tält.

Connetabeln nedsteg på stridsplatsen, upptog vördnadsfullt den gyllne stafven, fästade den vid sin hatt, knäfall för Kejsaren, kysste hans högra hand och öfverlemnade stafven, sedan han tryckt den till sina läppar. Monarken befallte honom att försona ynglingarna och antyda dem, att detta vore Hans Kejsarliga Maj:ts uttryckliga vilja, såsom ett bevis, att han förklarade begge för käckä och oförviteliga adelsmän.

Connetabeln lydde, men hans möda var fåfång. Alla hans godhetsfulla föreställningar voro utan verkan. Ändtligen måste han vid ett hårdt straff förbjuda dem att ånyo utmana hvarandra till en vig. Äfven anhörige, vänner och de förnämste vid hofvet gjorde förgäfvos allt att förmå dem till försoning. Denna obeveklighet föranlät ändtligen Kejsaren att sätta begge i fängelse, och återgaf dem ej friheten, förr än de högtidligen gifvit hvarandra handen uppå, att all fiendskap dem emellan skulle upphöra. Men *orden* kan väl en Kejsare befalla; till det *inre* sträcker sig ej hans magt. Agget glödde i deras hjertan, till dess döden släckte det.

Anekdot.

En af Ludvig den Femtondes hofmän försäkrade, att han aldrig hade öppnat en bok. Konungen berättade detta för Hr. *de Thiard*. "Sire," svarade denne, "det är väl inte *sant*, men åtminstone sannolikt."

N:o 39 utgifves nästa Måndag.

Stockholm, tryckt hos JOHAN IMNELIUS, 1820.